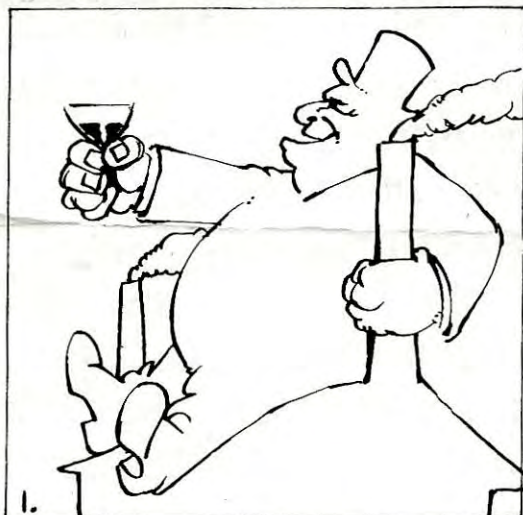

PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR. 1. 1972

1. Kamerater! Hvorfor er det fremdeles borgerskapet og ikke folket som har makta i Europa?

2. Jo, fordi reformistene klenger seg fast i arbeiderne.

3. De legger ut for arbeiderne i det vide og breie, men når det kommer til stykket er de venner av borgerskapet.

4. Husk det, kamerater! Enheten i vårt arbeiderparti-kommunistene.

LEDER:

GJØR BV TIL HELE FORBUNDETS EIENDOM!

Kamerat! Bolsjevik er ditt blad! Det betyr at det ikke bare skal være et redskap for SK hvor linjer og politikk kjøres ut, men et forum for diskusjon, ideer og erfaringer.

Hvordan skal BV bli hele forbundets eiendom? Jo, gjennom at alle kamerater ser det som en oppgave å diskutere bladet, summere opp erfaringer på hva som er bra stoff som har hjulpet i kampen, som har gitt ideer og rettleiing. Videre må kamerater som har ideer og erfaringer som andre må få del i, skrive artikler eller gi redaksjonen ideer til artikler.

Men Bolsjevik skal ikke bare være et redskap i kampen slik forbundet er nå. Også BV skal bli medlemsbladet til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdommen. Nettopp derfor er det viktig at vi summerer opp erfaringer med bruken av bladet og peker på hvordan BV kan omdannes.

DELTA I OMDANNINGA AV BV – REIS IDEER, GI KRITIKK!

INNHALDSFORTEGNELSE:

Leder	side 2.
Fram for en seierrik 1. mai	side 3.
Start mobiliseringa til sommerleirene	side 4.
Bekjemp sekterisme i medlemsopptak.	side 4.
Lagsavisene et redskap for kamp	side 5.
Ta et fast grep om P laga.	side 7.
Demokratisk sentralisme	side 8.
Sikkerheten	side 9.
Erfaring fra arb. blant ungd.skoleelever. .	side 10.
Rød fest.	side 11.
Kommunistisk fest i Oslo	side 12.
Jesus Christiansen Superstar	side 14.
Reis en levende pionerbevegelse	side 15.
Kritikk av RG.	side 18.
Fra MLGs Tjen Folket	side 19.
Fra klassikerne.	side 20.

FRA SKAU

"DET ER HELT FEILAKTIG Å INNTA EN FORMALISTISK HOLDNING OG BLINDT GJENNOMFØRE DIREKTIVER UTEN Å DISKUTERE OG UNDERSØKE DEM I LYS AV DE FAKTISKE FORHOLD, BARE FORDI DE KOMMER FRA ET HØYERE ORGAN."

FRAM FOR EN SEIERRIK 1. MAI!

I 1889 besluttet en internasjonal arbeiderkongress i Paris å danne den 2. arbeiderinternasjonale. Denne kongressen sendte ut en appell om å feire 1. mai 1889 som en verdensproletariatets store demonstrasjonsdag, der aksjonsgrunnlaget skulle være lovfestet åtte timers arbeidsdag.

Appellen fikk en voldsom oppslutning i mange land, og borgerskapet i Europa ble grepet av skrekk og satte alle hjul i sving for å hindre demonstrasjonene 1. mai.

I flere land ble demonstrasjonene møtt med politivold, og trusler om oppsigelse for dem som deltok osv. Likevel demonstrerte arbeidermassene i tusenvis. I London ble demonstrasjonen forbudt av politiet, og kapitalistene truet med oppsigelse for alle som forlot arbeidet 1. mai. Resultatet ble at demonstrasjonen ble utsatt til søndag 4. mai, da en kvart million mennesker holdt masse møte i Hyde Park. Friedrich Engels var blant deltakerne.

Også i Norge ble appellen fulgt opp, og foruten i Kristiania, var det tog eller møter i Kristiansand, Stavanger, Skien, Høiefoss og Halden.

Slik ser vi at 1. mai fra starten av har vært arbeiderklassens kampdag. Mye har skjedd siden den gang. Mange ganger har sosialdemokrater og opportunisten lyktes å vri 1. mai til sine forræderiske formål. Men i samband med framveksten av dagens ml-bevegelse, som nå er sterkere enn noensinne, har Rød Arbeiderfront-arrangementene også vokst fram.

På dette viset er 1. mai igjen gjenreist som arbeiderklassens kampdag. Rød Arbeiderfront-demonstrasjonene har vist en stadig framgang. I fjor var Rød Arbeiderfront-demonstrasjonene flere steder større enn sosialdemokratenes arrangementer.

Årets 1. mai bør bli en rød og kraftig manifestasjon over hele landet. Denne dagen skal den revolusjonære bevegelsen i Norge demonstrere sin styrke og bredde, og rette harde slag mot folkets fiender. Særlig viktig er det å mobilisere tusenvis av EEC-motstandere, og rette et hardt slag mot monopolkapitalens og sosialdemokratiets medlemskapsplaner!

Men skal vi vinne seier, må vi sette oss dristige mål. Alle som hadde demonstrasjon i fjor, bør ta tiltak for å gjøre det enda bedre i år, og gjøre nye gjennombrudd. Alle som ikke hadde demonstrasjon i fjor, bør alvorlig analysere hvilke ideer som hindra dette, og sette seg dristigere mål denne gangen.

Kast dere allerede nå ut i 1. mai-arbeidet, med sikte på å virkelig mobilisere masser både i forberedelsene og på selve 1. mai-dagen. Der MLG har tatt initiativ til forberedelser, dannelsen av ml-fraksjon og opprettelse av RAF-komite, må SUF(m-l)-enhetene kaste sine krefter inn i dette arbeidet under MLGs ledelse. Der det imidlertid bare finnes forbundsenheter, må kameratene avsette ansvarlige, danne fraksjon til en lokal RAF-komite, trekke med masser og andre organisasjoner og etablere en skikkelig komite så fort som mulig. Politisk opplegg, parolegrunnlag osv. finner dere i KK nr. 2/72.

Ta hurtigst mulig tiltak for å ha tekniske spørsmål i orden. Dann også underkomiteer på skoler, arbeidsplasser, i spesielle ungdomsmiljøer, fritidsklubber osv. Ut fra den utviklinga vi har hatt i klassekampen det siste året, er mulighetene for virkelig store saker til stede. Det det kommer an på er oss sjøl, og vår evne og vilje til å mobilisere massene!

GÅ DJUPT UT I MASSENE — FRAM FOR EN SEIERRIK 1. MAI!

SK/AU

START MOBILISERINGA TIL SOMMERLEIRENE!

Helt siden 1967 har ml-bevegelsen arrangert sommerleire. Disse leirene har betydd mye for å utvikle ml-bevegelsen og sveis kameratene sammen. Vi så ifjor hvilken betydning leirene hadde for sympatisører og venner og for deres forståelse for sosialismen og proletarietets diktatur gjennom deltakelse i demokratiet på leirene. Leirene bidro til å vinne en stor del kamerater for bevegelsen og til å reise deres entusiasme og kampvilje, deres tillit til kommunismen og den marxist-leninistiske bevegelsen.

I 1971 var det leire 4 plasser i landet. Gjennom studier og politisk kamp avviste ml-bevegelsen her Hovden-klikkens falske kommunisme, og la et solid grunnlag for de framgangene i partibygginga og EEC-kampen som vi ser i dag.

Denne gode praksisen vil bli fulgt opp i år.

Foruten at det blir leire i Nord-Norge, Trøndelag og Vestlandet, vil SUF(m-l) arrangere minst to ungdomsleire i Østlandsområdet. (MLG vil avholde egen leir her).

Ta dette opp i propagandalag og blant venner straks. til Albania i sommer også. Disse turene vil vi forsøke å legge slik at de ikke kolliderer med sommerleirene. Se ellers nærmere opplysninger om disse turene i Klassekampen og Røde Garde. Nøyaktige tidspunkter vil bli sendt ut snarest mulig, slik at kameratene kan planlegge en revolusjonær sommerferie.

SKAU.

Kamerater!

Når det gjelder de sentrale, obligatoriske møtene for februar og mars, vil det meget snart foreligge møteopplegg for disse. Viktigst materiale for møtene blir kommunike fra 2. plenum, som trykkes separat.

SKAU.

BEKJEMP SEKTERISME I MEDLEMSOPPTAK - VIS DRISTIGHET I Å FOSTRE OG REKRUTERE REVOLUSJONÆR UNGDOM!

Kongressen drøfta spørsmålet om rekruttering ut fra to viktige synsvinkler. For det første ble tendensene til sjøltilfreds sekterisme ved medlemsopptak kritisert. Mange hadde hatt ideer om at »bare vi er verdige kommunister», mange hadde tendenser til å kreve teoretisk »fullkommenhet» av de som skulle opptas. Følgen ble at nesten ingen ble opptatt på en del plasser!

For det andre ble spørsmålet om krava til medlemskap i forbindelse med omdanninga til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdommen diskutert. Dette siste kunne det sjølsagt ikke gis noe ferdig svar på. Men for å nedkjempe sjøltilfreds sekterisme, og å begynne å tillemppe nye krav i forbindelse med omdanninga, vedtok Kongressen en del punkter. Disse skal nå være veiledning for kameratene i samband med opptak av medlemmer (som bør skje i stort omfang i tida framover).

De nevnte punktene er som følger:

En kamerat som opptas i Forbundet bør være/ha:

1. For arbeiderklassen og folket.
2. Mot monopolkapitalen, imperialismen og sosial-imperialismen.
3. For væpna revolusjon.
4. For Kina og Albania som sosialistisk eksempel.
5. For marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.
6. For partiet.
7. Villige til å jobbe.
8. Villige til å studere.
9. Ei brukbar masselinje der en ferdes.
10. Villige til å holde disiplinen *utad*

Forøvrig er det tre viktige tilleggspunkter:

- a. Det skal ikke kreves at en kamerat skal ha tatt stilling til spørsmålet om Stalin – men:
- b. Vedkommende skal heller ikke kunne være skolert trotskist.
- c. Kameratene skal, så langt det er politisk forsvarlig, ikke trekkes ut av sitt naturlige miljø.

Disse punktene skal sjølsagt ikke oppfattes som »eksamenskrav». Dogmatisk tillemping vil kunne gjøre mer skade enn gagn. Men hvis de tillempes riktig, vil det i en overgangsfase være et godt grunnlag for rekruttering av revolusjonære ungdommer, som ikke nødvendigvis fyller alle krav til en bolsjevikisk partikader!

Når det gjelder hvert enkelt punkt, skal vi ikke kommentere disse i detalj. Bare trekke fram noen saker. Når punkt 6 og 7 krever *vilje* til å jobbe/studere, så betyr dette sjølsagt at det *ikke* er arbeidsplikt i den forstand vi har hatt før. Likeledes at man ikke må ha gått igjennom grunnsirkel for å bli tatt opp, men være villig til å gjøre det. Punkt 10 er en tillemping av den demokratiske sentralismen. Det viktigste er kravet til *lojalitet* overfor Forbundet og ml-bevegelsen *utad*.

Når det gjelder tilleggspunktene, så går punkt a. f. eks. på at det finnes fullt av revolusjonære ungdommer som ikke har hatt mulighet til å oppnå tilstrekkelige kunnskaper om Stalin. Det viktigste er at de ikke er fiendtlige til vår linje, men åpne for diskusjon. Å ha tatt standpunkt *mot* Stalin er sjølsagt en sak som ikke kan aksepteres.

BYGG UNGDOMSFORBUNDET DRISTIG UT!

SK/AU.

LAGSAVISENE -- ET REDSKAP FOR KAMP !

Bruk lagsavisene til å gro
røtter i ungdomsmassene!

En del boliglag har hatt vanskeligheter med å få ut lagsavis. Et eks.: Et boliglag hadde ikke røtter i ungdommen i distriktet. Et par kamerater laget et utkast til lagsavis, men laget forkastet det — det var ikke bra nok. Etter dette gikk det lang tid uten at de prøvde på nytt. Da de så diskuterte innlegg til EKE, analyserte de feila sine. De fant ut at de hadde vært redde for at ungdommen i distriktet ville se rart på dem, fordi de var gamle. (De var ca. 20 år). De skjønt at de manglet tillit til at ml-erne har en linje for ungdommens kamp som den har *bruk* for, at *folk vil ha vår politikk*. I stedet ville de helst vente til noen av ungdommen sjøl ble ml-ere. Dette var tydelig rester av hovdenisme i egen praksis.

Utfra denne diskusjonen ga laget ut avis, de skjønte at det var de som måtte ta initiativ dersom det skulle bli noe ungdomsforbund på deres sted. Videre var det ikke så farlig om ikke det første nummeret var perfekt, diskusjon med massene ville gjøre neste nr. mer konkret.

Det siste viser erfaringene fra andre steder tydelig:

Lagsaviser skal være et
redskap for kamp

DU HAR NOE HØRT OM MARXIST-LÉNINISTER FÖR!
Denne avisa er utgitt av en gruppe marxist-leninister ved denne skolen. Marxist-leninister er såne folk som blir utskjelt av pømp og penge-folk. Det vi vil med å ne avisa, er å prøve å bruke den til å kjempe for elevenes og lærernes interesser. Vi tror nemlig at hvis folk står samla og enig bak en sak, og kjemper for den, er de i stand til å vinne en hel del. Derfor tror vi at folket kan vinne kampen mot EEC.

SOLIDARITET

Solidaritets er en avis-etter utgitt av en gruppe marxist-leninister på Valler. Avisen vil presentere ml-ernes syn på aktuelle saker som vedgår elever og lærere på skolen. Det er meningen at avisen skal komme regelmessig ut og at den vil vekke debatt.

Dette er 2 måter å presentere avisa på, og det er viktig å understreke det som den første sier: lagsavisa skal reise kamp. Også i måten de er skrevet på er lagsavisene forskjellige på dette punktet.

- Endel tar opp angrepene fra imperialismen og monopolkapitalen helt allment, skriver om EEC, statsbudsjettet, rasjonalisering. Helt riktige ting, men uten å konkretisere hva det betyr akkurat for dem som leser avisa. Slik er ofte første nr. og det er ikke så rart, men noen fortsetter i samme stilen. Slike artikler kan like godt leses i vår øvrige presse.
- Mange går videre og konkretiserer hva angrepene betyr for dem, f. eks. har mange av de videregående skolene trukket opp hva statsbudsjettet betyr for deres skole. Men en svakhet som da viser seg er at avisene ikke alltid stiller klare paroler for massene for hvordan vi skal slåss mot framstøtene. Avisene er for lite aksjonsrettet.

REVOLUSJONENS RØST

nr. 2 Orga. for Grünerløkka EKE (m-1) 1971

REVOLUSJONENS RØST KLUBBENE ÅPNE SEKS DAGER I UKA!

I forrige nummer av avisa tok vi opp de få og dårlige tilbud ungdommen på Grünerløkka har i fritida. Vi fikk en god del respons på dette. Alle vi kom i kontakt med da avisa ble spredd, mente vi hadde pekt på helt riktige ting som ungdommen i distriktet var svært opptatt av, men at det var lite realistisk å satse på en ry og bedre klubb i første omgang. De mente at mar. lærer og fremst burde gå til aksjon for at de to bestående fritidsklubbene i distriktet skulle være oppe seks dager i uka.

Det første tiltak man bør sette igang for å få igjennom dette rimelige kravet, er en underskriftskampanje hvor alle som vanker i klubbene undertegner et skriv til kommunen med krav om åpning seks dager i uka. Kommunen har råd til dette, det er bare et spørsmål om prioritering av pengene. Ta saken opp blant klubbmedlemmene, gå til aksjon for skikkelige fritidstilbud!

Denne avisa ble delt ut i hovedsak på ungdomsklubben. Laget fikk på denne måten kontakt med en del interesserte. Disse tok initiativ til å holde EEC-møte i klubben og etter en del diskusjoner, ble de trukket med i p-lag. På denne måten har laget begynt å få røtter i distriktet.

EN PELLETS FRITIME I UKA

De fleste av skolens elever vet hva innesitteraksjonen går ut på. Den går ut på at vi vil ha lav tid å være inne i gangor og korridorer i frimiddagene, noe som vi alle vet vi ikke har for øyeblikket. Denne aksjonen er et utmerket tiltak for våre interesser, men det er flere aksjoner som må settes igang for å bedre forholda her på skolen. Et av de første tiltaka som må settes igang er en aksjon for minst en fritime i uka hvor alle skolens elever skal ha fri samtidig. En slik felles fritime er nødvendig for at folk som ellers ikke har fri samtidig skal ha muligheter for å treffe hverandre. Dessuten er det nødvendig for at vi skal kunne holde allmannamøter, fortelle om aksjoner (som f.eks. innesitteraksjonen), bli bedre kjent med hvem som sitter i elevrådetsskyret og som skal representere oss osv.

Skal vi få igjennom dette helt rimelige kravet, må vi stå samlet. Jeg vil derfor foreslå at de av oss som støtter en aksjon for en eller flere felles fritime i uka, sender med folk i sin klasse om det og at elevrådet sender ut lister hvor folk som er enige i denne aksjonen skriver seg på. Det er viktig at slike lister kommer ut fort.

TIL KAMP MOT DENNE INNESITTER

Vi mener det er riktig å jobbe for en streik på skolen. Det er den beste formen for aksjon. Den trenger ikke være en hel dag, men ved å utebli fra f.eks. en time viser vi hver alvorlig vi ser på situasjonen. Men, sier mange "er det riktig å streike selv om ikke et flertall på skolen går inn for det?" Vi vet at det uansett vil bli et flertall med på aksjonen. Det blir en fortroppaksjon. Marxist-leninistene går ofte inn for slike aksjoner. Vi tror ikke vår aksjon kan vinne EEC men den vil ha en del nyttige virkninger: 1) Sammen med de andre aksjonene i landet vil den markere seg sterkt i pressen og i folks bevissthet som en kampdag. Den vil vise at vi mener alvor og at det ikke er "farlig" å streike. 2) Den vil virke mobiliserende på den passive EEC-motstanden på skolen. Målet er jo at det blir full streik, men for å få til det er det ikke nok å holde aviser og prate. Vi må vise det ved aktivitet. Skoledelen vil sikkert prøve seg med representanter, men er vi ca. 50 stk. er de temmelig naktalese.

KORRIGERINGSBEVEGELSEN

Disse eksemplene viser ulike former for aksjonsretta aviser som oppfordrer massene til å være med å kjempe, og som sier noe om hvordan, selv om det ikke er et omfattende handlingsprogram.

Slike aviser krever mer av ml-ere, vi forplikter oss til virkelig å gjøre noe, til å følge opp de sakene vi reiser, ikke bare stille spørsmålet om undertrykkning skarpt.

Da er det også lettere å se betydninga av regelmessige lagsaviser og *illegalitet* i spredninga. (se forrige BV)

En avis som stiller aksjonsparoler til massene, spesielt oppfordrer til mer eller mindre ulovlige aksjoner vil lettere møte motstand og undertrykkelse. Både på arbeidsplasser og skoler er aviser blitt forbudt.

Propagander for en revolusjonær linje og for sosialismen!

Avisa skal stille handlingsparoler, men det betyr ikke at den skal bli en frontavis. Mange lag har hatt vanskeligheter med å skrive god propaganda for revolusjon og sosialismen uten at det er blitt en setning eller to tilslutt.

Et boliglag:

FRAM FOR DEN SOCIALISTISKE REVOLUSJONEN!

Det er ikke bare ungdomslokaler som mangler i dette sanfunnet. Prisene stiger, forurensning øker, folk blir utslitt og nervøse, mange drikker eller "bliser" for å glemme problemene, klatring og statusjag osv. Ja, er det ikke slik at vi er misfornøyde med hele sanfunnet?

Det kan kanskje se ut som problemene ikke har noe med hverandre å gjøre, men undersøker vi næyere, finner vi at det er grunnlaget for hele sanfunnet som er galt. Det nytter derfor lite å forandre litt her og litt der. Det bedrer forholdene litt, men løser ikke problemene. Ungdomslokaler vil gjøre det bedre for oss, men det løser ikke alle problemene våre.

Problemen kan ikke løses så lenge det er en liten gruppe og deres interesser som bestemmer i sanfunnet - så lenge fortjenesten til noen få er avgjørende. Vi må derfor velte hele sanfunnet og skape et nytt gjennom en sosialistisk revolusjon. Vi skal bygge det sosialistiske sanfunnet, der utbytting og undertrykking ikke eksisterer, og der folket selv har makten.

Ellers har de fleste avisene tatt opp Kosyginbesøket og propagandert mot revisjonismen og sosial-imperialismen. Dette har vært et viktig framskritt mot frontpregede aviser. Likevel har også disse avisene hatt en tendens til å bli for lange og allmenne, for lite knyttet til hvorfor hans besøk var viktig for oss. Her er et eks. som tar med det:

La oss se på hva Sovjet gjør nå om dagen, og hva de har gjort i det siste. Det første, det kanskje det beste eksemplet på Sovjets utenrikspolitikk, er invasjonen av Tsjekkoslovakia, hvor de med våpen i hånd tvang det tsjekkiske folket til å bøye seg for Sovjet-ledernes bestemmelser. Sovjetlederne selger våpen til Indonesia, hvor de på en blodig måte blir brukt til å slå ned folkets kamp. Hundretusener ble drept for ikke så lenge siden. De støtter Lon Nols regjering i Kambodsja, hvor russiske våpen blir brukt til å slå ned aksjoner fra folkets frigjøringshær.

Videre selger Sovjet-lederne magnesium til den amerikanske krigsproduksjon. Metall brukes bl.a. til å lage napalm. Et eksempel på Sovjets "U-hjelp" til Tenganika: Sovjet fikk et stort parti matvareråstoffer mot å gi tilbake en rekke sneploger. Hvem trenger sneploger i Est-Afrika, der det sjelden faller mer enn én i England?

Kan den politikken som ligger bak disse eksemplene kalles noe annet enn imperialismen?

Sovjet, som idag ledes av en byråkratisk, kapitalistisk klikk, driver en så folkefiendtlig politikk at de nesten er verre enn USA. Derfor AVVIK. PÅ DET STERKESTE FOLKEFIENDEN KOSYGIN! DELTA I DEMONSTRASJONEN PÅ TIRSDAG! Kina og Albania forbereder Sovjets politikk på det sterkeste. (Det holdt på å bli krig mellom Sovjet og Kina i 69). Deres U-hjelp er virkelig hjelp, ikke utbytting av U-landa sånn som USA, Sovjet og BEC gjør. Også folket i disse imperialistlandene begynner å gjøre opprør mot politikken til lederne. Fra å hindre at opprørene øker i styrke og omfang søker imperialistene nå å samarbeide i en felles forsvarsallianse. Det er nettopp dette de vil med den sikkerhetskonferansen Kosygin kommer for å drøfte med Bratteli. Som sosialist og folkets venner tar vi på det sterkeste av stand fra en allianse som går ut på å slå ned folkets frigjøringskamp.

Bratteli-regjeringen støtter varmt opp om denne sikkerhetskonferansen. Det er ikke så rart, de har jo allerede mange ganger vist at de i praksis ikke er folkets venner. Revisjonist-lederne, med Reidar T. Larsen i spissen, forsvarer nesten alt Sovjet gjør. De støtter på en fanatisk måte et av verdens mest utapokulerte folkefiendelige styre. De forsvarer invasjonen i Tsjekkoslovakia, de støtter opp om Sovjets utenrikspolitikk. Er dette folk som er verdige til å lede det norske folket i kampen mot BEC? Vi tror ikke det. De støtter et regime som baserer seg på militarisme og vold. I sine sosialistiske fraser, prøver SF/NKP-lederne å svoppe folkets kamp for sjel å hevde sin stilling i norsk politikk. Derfor oppfordrer vi alle, også SF/NKP-tilhengere til å demonstrere mot Kosygin tirsdag for å vise han og de norske toppolitikere at vi er imot en alleuropeisk sikkerhetskonferanse for å undertrykke folket i Europa enda mer enn før.

En annen tar konkret opp reformister/revisjonister på skolen:

supermarks-
Tirsdag er det en demonstrasjon mot Kosygin's samarbeid og hans forsøk på å få i stand en "all-europeisk sikkerhetsordning" (et nytt og bedre NATO). Vietnam og Kambodsja støtter Sovjet frigjøringsbevegelsene. Men de er ikke konsekvente. De har ikke anerkjent den indokinesiske enhetsfronten og støtter det reaksjonære non-nal regimet i Kambodsja. Maska deres har altså to sider. Derfor støtter Palkou og solkou demonstrasjonen. Hvordan stiller så OFU seg til den i et møte i FNL-gruppa så de? Det ville være splittende av solkou. Å være med på en forordning av Sovjets ufullkommenhet. Pengene til FNL var viktigere enn forrederiet og dobbeltspillet. Solkou vil faks. La være å fordampe Unge Høyre selv om de støtter Freilid. Sfu sentralt sier at de egentlig er enig i hele grunnlaget, men vil ikke slutte seg til av "taktiske grunner" som at "det har vært så mange

demonstrasjoner i det siste." Er det for Krist? Kommer det for lite om det i avisene? Nå vil spørre. Hei, den egentlige grunnen må være at de i realiteten ikke tør å vise sin avsky for sovjetimperialismen, at de er redda for Knap med faks. KU som støtter Sovjet, og enkelte i SF som synes Jugoslavia er et godt eksempel på et sosialistisk land. Som marxist-leninister må vi gjennomse den russiske revolusjonens stolte tradisjoner gjennom arbeidet fram mot en sosialistisk revolusjon i Norge.

LEVE MARXISMEN LENINISMEN MAO TSETUNG TSMILING
BEKJEMP REVISJONISMEN I OG UTENFOR NORGE.
Demonstrasjonen mot Kosygin går fra Universitetsplassen tirsdag kl. 19.

Dette er viktig og viser at laget har begynt å ta kamp mot høyreopportunisten, i egne rekker.

Et lag har knyttet dette sammen med spørsmålet om organisering.

Det er storkapitalen som vil ha oss inn i BEC, fordi de kan få større profitt, og bedre kontroll med folkene i BEC-land. Men vi vil ikke under BEC. Derfor må vi kjempe mot det!

Noen endelig seier over storkapitalen tror vi bare kan vinnes gjennom at folket sjøl tar makta og gjennomfører sosialismen, hvor det er folkets interesser som bestemmer hva som skal gjøres i sanfunnet, og ikke de store kapitalistenes interesser slik som nå. Slike ting diskuteres vi på studesirkler (sympatisersirkler). MN du interessert, henvend deg til oss! Og kom ned i kritikk av avisa, kom ned forslag til ting vi bør ta opp.

På og del andre skoler hvor marxist-leninistene eller andre har delt ut slike aviser, har skoleledelsen tatt dem i forber og truet dem med utvisning. Er det ikke ytringsfrihet for skoleelever???? Selv om elevene skriver ting som ikke passer skoleledelsen, har ingen rett til å censurere det. Elever og lærere: Kamp for ytringsfrihet! Vi skal i hvertfall lage mange slike aviser!

Bruk avisene som redskap for ungdomsmassenes kamp!
Lær av eksemplene - gro røtter i ungdommen gjennom avisa!

Propagander kommunismen!

Kamerat i SK på oppdrag fra red.

TA ET FAST GREP OM PROPAGANDALAGA - STYRK DE ORGANISATORISKE BÅNDA TIL MASSENE !

SK har diskutert og oppsummert omorganiseringskampanjen i forbundet og kommet til at forbundet i hovedsak er omorganisert for kamp. Likevel gjelder for en del av laga at de ikke har lagt et skikkelig nok grunnlag for å utvikle de organisatoriske båndene til massene gjennom propaganda-laga. Vi ser en del høyreopportunistisk praksis når det gjelder å rekruttere fra p-laga til forbundet og når det gjelder å dra store antall progressive ungdommer inn i p-laga.

1. Følg kongressens vedtak — start rekrutteringa!

I en god del p-lag finnes det bra kamerater som har vært sympatiske til bevegelsen i lang tid, men som ikke har blitt medlemmer av forbundet. Rapporter SK har fått inn viser at dette svært ofte skyldes at *ingen har spurt dem* eller at det *aldri er blitt diskutert med dem*. Andre steder stiller kameratene fremdeles perfektjonistiske krav til nye medlemmer — det har forekommet at sympatisører har gått symsirkelen for *3. gang!!!* Kamerater, slike feil må vi kvitte oss med. Vi skal sjølsagt drive masselinja overfor venner og sympatisører, men det innebærer ikke at vi ikke skal be dem søke medlemskap i forbundet, eller at vi ikke skal ta ideologisk kamp med dem på de feilaktige ideene de måtte ha på spørsmålet om medlemskap.

I de laga som ikke har rekruttert fra p-laga finner vi ofte ideer av typen «vi må ta vare på sympene og ikke presse dem for hardt, det er tross alt bedre å ha dem i p-laget...». Eller praksis av typen «ha mye folk rundt seg, men ikke tydelig og på alle måter avgrense seg fra SF/NKP-ideer og praksis». Alle erfaringer viser, kamerater, at det er der hvor det drives ideologisk kamp og der hvor vi framstår som kommunister at vi rekrutterer og går framover. Det viser eksempler andre steder i BV. Bygg p-laga dristig ut — bygg forbundet ut!

2. Mange lag har folk rundt seg — sympatisører og venner på ulike politiske nivåer. Felles for mange lag er at disse kameratene er blitt stående utenfor p-laga, de har ikke blitt knytta fastere til den kommunistiske bevegelsen. Mange steder finner vi sterke innslag av en høyreopportunistisk redsel for kamp med disse sympatisørene for å få dem til å organisere seg politisk. Andre steder har laga ideer om sin egen fortreffelighet og «overlegne nivå og erfaring». Kamerater, klassekampen tilspisser seg og den når nye områder. Hvordan skal vi greie å lede kampen og tjene folket fullt ut hvis vi ikke trekker store skarer av ungdom rundt og inn i forbundet? Er det sånn at vi trenger organisatoriske bånd til de progressive massene? Det holder da ikke med noen sjøltilfredse ml-ere og «de tre sympene». Nei, kamerater, vi må bygge ut p-laga til organisasjoner som omfatter store deler av den progressive ungdommen. Vi må gi p-laga et sjølstendig liv, de må eksistere som levende organisasjoner også i massenes bevissthet, de må ha regelmessig aktivitet, spredning av prop/agit, studier, diskusjoner, brukes til å mobilisere til «Røde Fester» eller åpne møter, osv. osv.

P-laga kan gi oss mulighet til massekontakter som vi tidligere bare har kunnet drømme om. Vi må gripe den sannheten som formann Mao har summert opp slik: «Massene er i besittelse av en potensielt uutmattelig begeistring for sosialismen. De som bare kan følge den gamle rutinen i en revolusjonær periode, er helt ute av stand til å få øye på denne begeistringen.»

Det er også viktig at massene er med på å drive p-laga. Blant annet ved at p-laga har egne styrer der det også sitter ikke-medlemmer.

Dessuten har rekruttering (de 10 punktene) fra p-laga vært altfor dårlig. Store deler av de som allerede er i p-laga kan raskt opptas som medlemmer!

Formann Mao sier et annet sted at «Går vi ikke framover når massene krever at vi skal gå framover, vil vi drive høyreopportunistisme».

Eksemplet fra de «røde festene» og ellers fra kampen viser at massene er rede til å gå framover. Det er bare oss som kan hjelpe dem til å gå framover og propagandere for sosialismen og kommunismen. La oss bekjempe høyreopportunistismen og alle andre ideer som hindrer oss i å trekke store skarer av ungdom inn i og rundt forbundet.

Kamerater, la oss utløse massenes begeistring for sosialismen — bygg p-laga dristig ut!

3. Et fåtall av laga har ennå ikke kommet i gang med p-lag. Dette gjelder særlig en del bolig-lag. En del av de samme laga har heller ikke fått ut avis eller kanskje bare ett nr. Jeg tror det er stort sett de samme feilaktige ideene som har hindra disse kameratene i å komme skikkelig i gang med omorganiseringa. En god del av laga har kamuflert bakthet og høyreopportunistisme i avisspørsmålet bak ideer av typen «vi kjenner distriktet vårt så dårlig, vi må gjøre flere undersøkelser før vi kan skrive noen avis». Mange steder har slike ideer også hindra bygginga av p-lag. Nå må vi ta slutt oppgjøret med slike hovden-ideer, kamerater. Det er ikke nødvendig å ha et perfekt grep på klasseanalysen i distriktet deres for å kunne gi ut lagsaviser, og bruke disse i arbeidet med å bygge opp p-lag. Se litt på distriktet deres. Hvor er det ungdommen stort sett treffes? Er det på en ungdomssklubb, en spesiell plass på stedet, på en kafe, i en idrettsklubb, en skole osv. Konsentrer dere om å gjøre gjennombrudd på ett slikt sted. Rett lagsavisa inn på de problemene som er aktuelle for den delen av ungdommen. Bruk kontaktene dere vinner til å vinne nye kontakter. Kamerater, det er ingen heksekunst å organisere p-lag, det krever at vi bruker marxismen-leninismen, hodet og en arbeidssom vilje til å tjene folket.

Slipp den revolusjonære ungdommen inn i ungdomsforbundet! Utløs massenes begeistring for sosialismen — bygg p-laga dristig ut!

Kamerat i SK.
(På oppdrag av SK/AU.)

DEMOKRATISK SENTRALISME

PROLETARISK SAMHOLD, SOLIDARITET OG LOJALITET.

Monopolkapitalens ledelse følger våre bevegelser på alle fronter — så godt som de kan. De har lenge vært bekymret for vår økende tilslutning og nå merker vi de første harde mottiltakene.

Hovedårsaken til deres redsel er først og fremst de politiske målene våre — revolusjonen og folkets makt. Men politiske mål kan alle ha, vi skiller oss fra andre som kaller seg revolusjonære ved å være organisert på en måte som gjør det mulig for oss å nå målene våre, ved å være organisert på en demokratisk sentralistisk måte.

Samhold, Solidaritet og lojalitet.

Utad kjennetegnes organisasjonsformen først og fremst ved samholdet og enheten. Medlemmene følger lojalt alle vedtak og linjer. I alt praktisk, politisk arbeid står vi sammen og slår med en neve. Dette samholdet beskytter både organisasjonen som helhet og hver enkelt av medlemmene. For eksempel: Hvis en kamerat blir tatt av snuten i en demonstrasjon og får rettsak, står han ikke aleine og må klare saka så godt han kan sjøl. Organisasjonen mobiliseres til støtte, løpeseddelutdeling, demonstrasjoner i retten, opplegg av rettsaka, innsamling til bøter, etc. Uten denne demokratiske sentralisme hadde ikke denne solidariteten vært mulig og selvfølgelig. Vi så det i Apalløkkahendelsen. Så snart det skjedde noe der, ble det tatt opp og organisert støtte av resten av organisasjonen. Rød Front-styret i DNS i Oslo tok det opp på et lørdagsmøte, støtteresolusjon ble vedtatt, osv.

Vi kan ikke stå sammensveisa utad, dersom vi ikke oppnår enhet på linjene gjennom politisk diskusjon innad. Demokratiet sikrer at alle medlemmene deltar i diskusjonene og avgjørelsene, — forbundets politikk er hvert enkelt medlems politikk. Sentralismen sørger for at vedtak og linjer blir satt ut i livet.

Demokratisk valgte storlagsstyrer.

Kongressen viste vei fremover når det gjaldt valg av sentral ledelse. Gjennom nominasjoner etter kadervurderinger i grunnenhetene og etter grundige kadervurderinger på kongressen, ble det valgt en SK som kongressen hadde tillit til. Vi må lære av disse erfaringene. Noen steder er det tendenser til at storlagsstyrene blir utpekt og ikke valgt på demokratisk vis. Et av våre første mål når det gjelder å styrke den demokratiske sentralismen må bli å sikre demokratisk valgte storlagsstyrer etter mønster fra kongressen.

Proletariatets organisasjonsform.

Vi må kvitte oss med alle tendenser til å se på den demokratiske sentralismen som et nødvendig triks for å få sakene gjort så effektivt som mulig. Vi må se klassekarakteren i den.

Under kampen mellom SF og SUF i 68/69, var nettopp den demokratiske sentralismen et av de store stridsspørsmålene. For den småborgerlige SF-ledelsen var denne organisasjonsformen et angrep på deres personlige frihet. Tenk å måtte aktivt følge et flertallsvedtak som man var uenig i! Tenk å måtte underordne sine personlige interesser kollektivet! Drømmen om personlig frihet er nettopp småborgerens drøm. Han har fåfengt håp om å tuske til seg litt frihet for seg sjøl.

Men arbeideren vet at han aldri kan bli kvitt utbytting og undertrykking uten at hele arbeiderklassen blir fri. Hans egen befrielse er uløselig knyttet sammen med hele arbeiderklassens befrielse. Derfor er enhet, samhold, solidaritet og lojalitet i organisasjonen, i klassen og hele folket det proletariske våpnet vi bruker mot monopolkapitalister og reformister som forsøker å smuldre oss opp med prat om »individets ukrenkelige frihet».

Den demokratiske sentralismen er altså ikke et nødvendig onde vi må ta med oss på veien mot sosialismen. Den er et allment prinsipp for kommunistenes politiske arbeid. Masse-linja er et uttrykk for de samme prinsippene. Da albanerne skulle lage sin 5 årsplan, gjorde de det slik: Partiet sendte ut materiale til hele folket, og det ble startet diskusjoner på alle plan. Partiet oppsummerte diskusjonen og førte ut resultatet. Nå gjennomføres 5 årsplanen av hele folket.

Nå som vi mener at Forbundets hovedfeil er tendenser til høyreopportunisme i politikken, skal vi være oppmerksom på at feila nettopp kan slå ut i vår tillempling av den demokratiske sentralismen. Vi merker det ved at medlemmene enkelte ganger tar lett på direktiver, f. eks. Styrkinga av den demokratiske sentralismen må bli en del av vår kamp mot høyreopportunismen.

BV-red.

TA VARE PÅ KAMERATENE I OG UTENFOR ML - BEVEGELSEN -

VI LEIKER IKKE POLITIKK.

To menn fra overvåkningspolitiet i aksjon med en Super-8 mm filmopptaker med zoom-linse, egnet til å filme både masseaksjoner og ta nærbilder/portretter. Bildet er tatt utenfor Tinghuset onsdag 27. mai. Mannen nærmest (m/kamera) er politioverkonstabel Paul Andersen, skjult bak ham politibetjent Erling Sundvor.

ML-bevegelsen er forberedt på rask framgang. Vi ser mulighetene for revolusjonære stormer i forbindelse med EEC-kampen. Vi ser i dag at kamerater blir svartelista, mister jobben, blir utvist fra skolen, familien blir ramma av reprisalier, fordi klassefienden ser den voldsomme styrken vi representerer, vi organiserer massene til kamp.

I skarp motsetning til dette er det en tendens til at vårt sikkerhetsarbeid har gått tilbake, at enkelte kamerater begår utillatelige, ansvarsløse feil. Noen kamerater slenger rundt seg med navnelapper. Enkelte har stadig vekk »glipp» m. h. t. navnebruk i telefonen osv. Andre har tilsynelatende bedre grep om sikkerhetspolitikken de er svært oppmerksomme på mikrofoner og avlytting. Men disse kameratene kan noen ganger være innmari nyskjerrige etter å få vite hvor den og den jobber, hva de og de driver med etc.

Hvor kommer denne praksisen fra? Den ideologien, den tenkinga som et slurvet sikkerhetsarbeid avslører, kommer rett fra det kulturradikale SF og det revisjonistiske NKP. De ulike feila har felles bakgrunn i en ideologi som går ut på at klassemotsetningene ikke er antagonistiske, vi skal ikke gjennom en væpna revolusjon og opprette proletarietets diktatur, det er egentlig leik det vi driver med. SF snakka tidligere mye om den 3. verden og at klassekampen pågikk der — bare ikke her i Norge. Dette minner om kamerater som forteller oss om massakrer av en halv million i Indonesia og likvidering av SK i NKP, uten å forstå at dette gjelder oss.

Hva slags retningslinjer har vi for sikkerhetsarbeidet? For det første: Hvordan det vil gå med folkets fortropp når

klassekampen tilspisses blir i stor grad avgjort av hva slags sikkerhetspolitikk vi fører i dag. (Jfr. indonesernes og NKP'ernes manglende illegale organisering)

Det viktigste er å beskytte folkets organiserte ledelse. Klassefienden kan ramme hardest hvis den kjenner organisasjonen, lederne, forbindelseslinjene innenfor denne. Det er derfor viktigere for oss å beskytte dette, enn f. eks. taktikken på et gitt tidspunkt.

Kameratene bør *venne seg til* å sørge for at de ikke vet mer om organisasjonen enn det som er nødvendig. Risikoen for glipp og plapring er da mindre. På kort sikt betyr dette at risikoen for at folk mister jobbene sine f. eks blir mindre. På noe lengre sikt kan nevnes at de smarteste imperialistene, portugiserne, har slutta med tortur for å få informasjon, de bruker i stedet narkotika.

Det viktigste for å styrke vårt sikkerhetsarbeid nå er ikke at vi lærer oss visse smarte triks. Da vil vi fortsette »glippene». slike tendenser til vulgarisering av sjølkritikken har forekommet — folk sier tall og navn på engelsk, f. eks.!! For at virkelig korrigering og ikke bare lappverk skal komme i gang, må vi ta et oppgjør med den høyroportunistiske tenkinga som ser på sikkerhetsarbeidet som et fikst påheng til ML-bevegelsen. Først da kan vi begynne å tenke på en annen måte, først da vil praksisen bli virkelig endra.

Nedkjemp de legalistiske illusjonene!

Fram for ei proletær linje i sikkerhetsarbeidet!

Skrevet av kamerat R.
på oppdrag fra redaksjonen.

ERFARINGER FRA ARBEID BLANT UNGDOMSSKOLEELEVER.

Skolen ligger i en typisk drabantby – ca. 500 elever går der. Det er ikke blitt foretatt grundige vitenskapelige undersøkelser, men elevmassen kommer i all hovedsak fra arbeiderklassen, – en liten del kommer fra borgerskapet og høyere lag av småborgerskapet. Ut fra massenes tredeling ser bildet slik ut: 1. *De forholdsvis aktive* som misliker skolen, men ser skolens problemer som en del av samfunnets problemer. De vil forandre samfunnet og skolen, de går i spissen for å forsvare elevene for angrep fra byråkratiet og reaksjonær skoleledelse. I dag består denne gruppa av ml'ere og sympatisører og EEC-aktivister. 2. *De mellomliggende*. Denne gruppa er utvilsomt størst, den omfatter flertallet av elevene. Hva karakteriserer denne gruppa? Den er klart misfornøyd med skolen. Undervisningen kjeder dem svært ofte – de leser ikke lekser med entusiasme – de synes lærebøkene er kjedelige – framtida står uklart for dem, følgelig satser de ikke stort, annet enn før hver tentamen og eksamen. De er alle relativt bevisste undertrykkelsen – de reagerer kraftig overfor de mest åpenbare overgrepene, som f. eks. forbud mot røyking. Kort sagt denne gruppa synes skolen er fæl, men skjønner ikke helt grunnen og ser ikke sammenhengen med samfunnet forøvrig. Gruppa forholder seg stort sett passiv til problemene, men den enkelte driver daglig sin egen private sabotasje og opprør mot systemet! Denne mellomliggende gruppa kan sjølsagt også deles inn i flere kategorier – jeg tror imidlertid jeg vil nevne en gruppe som skiller seg ut. Nemlig den gruppe som vanligvis blir kalt »tapere» – i dag de som ofte har lavest kursplan som har størst vansker med å få skikkelige karakterer og som har store sosiale problemer. Disse folka føler undertrykkelsen beinhard – de hater skolen og de gjør kontinuerlig opprør. Ofte riktignok på en lite konstruktiv måte. Med skikkelig arbeid blir disse lett framskredne, nettopp fordi skolen er ekstrem fæl for dem.

3. *De tilbakeliggende* Disse elevene er stort sett fornøyd med skolen. De er flittige, de gjør sine lekser, de følger alltid med i timene, gjør alltid det som er »riktig» osv. Ofte har de bevisste ambisjoner om karriere. Denne gruppa faller stort sett sammen med borgerbarna, men sjølsagt finner en også her arbeiderklassens unger. De syns lite på skolen, de dominerer miljøet svært lite.

Størstedelen av elevene veit vilken klasse de kommer fra – dette gir seg blant annet uttrykk i hat og forakt overfor »sosse»-elever. Klassebevissthet er der om enn på et lavt nivå.

Kamerat Mao sier: Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et samfunn. De er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning. Særlig er dette tilfelle i sosialismens tidsalder.» Denne analysen stemmer helt og holdent når det gjelder den store massen av ungdomsskoleelever. De er lett å mobilisere til kamp, dersom de får forståelse for de problemene de står overfor. Elevene på denne skolen har blant annet gjennom effektiv boikott slått tilbake de normerte prøvene.

Det var 2 organiserte ml'ere på skolen i høst. Etter kort tid hadde de samla ei gruppe på 10 elever som ville skolere seg. Gruppa besto av bare gutter – ingen av dem var skolelys, snarere tvert om. Noen av dem hadde vært borte i stoff. Alle synes SUF(m-l) var bra, de var interessert i å lære

og sjøl bli revolusjonære. De forsto det var nødvendig å gjøre opprør. Alle kom fra arbeiderklassen. Vi skulle gjennom den reviderte studiesirkelen som kom i fjor høst.

Ut fra gruppemedlemmenes alder og nivå hadde jeg det klart for meg fra begynnelsen av at en ikke kunne regne med å »kjøre» gjennom den studiesirkel slik jeg har gjort før. Jeg måtte forsøke meg fram – måtte undersøke nærmere hvilke problemer den enkelte og gruppa som helhet hadde. For å kunne gjøre dette måtte møtene i begynnelsen nødvendigvis bli av en uformell karakter – jeg måtte få dem til å snakke ut i fra svært enkle problemstillinger. De første møtene konsentrerte vi rundt temaet »Hva mener folk om SUF?» Disse møtene avdekket mange problemer. For det første avslørte de nesten en total uvitenhet om arbeiderbevegelsens historie, om folkets kamp nå mot utbytting og undertrykking. Jeg tror ikke dette på noen måte er utypisk. Gjennom undervisningen har monopolkapitalen fulgt linja med konsekvent forvrengning av historia, de legger konsekvent opp til å dysse elevene i søvn. Det viser seg at de har oppnådd en god del. Følgelig stiller det enorme krav til oss kommunister at vi kan gi ungdomsmassene kunnskap om folkets kamp opp gjennom historia.

Det viste seg videre at behovet for skikkelig forberedt ledelse ble stilt svært skarpt. Folka var ganske udisiplinerte, det kunne skli lett ut hvis en slakka grepet det minste. Du måtte ha det helt klart for deg på forhånd hva du ville oppnå! Etter et par tre slike uformelle møter gikk vi løs på grunnsirkelen. Hvilke problemer støtte vi på? Et samstemmig kor på første møte forkynte at de ikke hadde klart å lese Manifestet. De skjønte ikke hva som sto der, de hadde ikke klart å konsentrere seg osv. Jeg tror også dette er en relativt typisk foreteelse. Opp gjennom skolegangen har de fått slik avsmak for å lese gjennom skolebøkene at de allment har vanskelig for å lese stoff som krever noe av dem. Dette er sjølsagt forståelig, men ikke desto mindre var det i den situasjonen vi sto oppe i et hinder for dem til å tilegne seg teori. Grunnsirkelen slik den var da kunne ikke brukes til å skolere opp denne gruppa. Jeg forsøkte å bruke RG som utgangspunkt – men RG i høst var svært lite egna å bruke som utgangspunkt til å skolere opp ungdomsskoleelever til å bli mer bevisste revolusjonære. De syntes ikke RG var noe bra, det lærte dem ingen ting om proletariats diktatur, ei heller om nødvendigheten av væpna revolusjon.

Hva brukte vi så som utgangspunkt? Jo, spesielle viser på NJA og Oktober-plata, revolusjonære dikt, f. eks. Revolusjonens Røst av Rudolf Nilsen, vi brukte de borgerlige historiebøkene og sjølsagt deres egen konkrete situasjon på skolen. Erfaringene er gode. Folka ble skolerte, de ble mer bevisst revolusjonære og halvparten ble medlemmer av Forbundet – vil understreke at dette var i høst da perspektivet for å gjøre SUF(m-l) til en masseorganisasjon ikke var så klare som de er nå. Hadde vi vurdert denne gruppa på samme vis som vi har gjort i lengre tid, dvs. store krav til skoling ville vi ikke tatt inn en eneste en av dem som medlemmer. At de ble medlemmer styrka deres ansvarsfølelse overfor arbeidet vi skulle drive på skolen. Et problem som eksisterte var nemlig mangel på systematisk arbeid blant de øvrige elevene på skolen. Medlemskap

styrka dette klart! Da vi igjen etter en stund forsøkte å lese Manifestet viste det seg at vanskene ikke var så store lenger – de hadde nå fått motivasjon – problemet med å lese var ikke lenger så alvorlig. Det må også nevnes at erfaringene fra denne gruppa gjorde at folk strømmen på for å begynne på sirkel i SUF(m-l). Etter kort stund hadde vi prop. lag på 20 stykker og flere sirkler til i gang.

Hvilken borgerlige ideer måtte vi føre hardest kamp mot innafor gruppa? Det vanskeligste var å bekjempe individualismen, dvs. å få dem til å føle ansvar for kollektivet, for elevene på skolen, i klassen sin. De kunne være seg sitt ansvar bevisst på møtene, men da de kom på skolen igjen, oppførte de seg som før, diskuterte ikke noe særlig politikk osv. Dette førte til som tidligere nevnt i en slags bølgedal av aktivitet på skolen. Årsaken til dette er ikke vanskelig å finne – vi blir systematisk fortalt at det bare er individet som teller.

Jeg vil oppsumere mine erfaringer i følgende punkter:

1. Det revolusjonære potensiale på ungdomsskolene er enorme! Bekjemp all sekterisme i rekrutteringa. Still mål om de 10 – 20 – 50 nye medlemmene av Forbundet – mulighetene er der!

2. For å gjennomføre dette må vi føre en resolutt kamp mot gamle metoder og inngrodd krigskommunistisk arbeidsstil! Vi må planlegge og forberede oss så grundig som aldri før!

3. Vi må endre radikalt stilen og måten vi skolerer opp folk på! Bruk alt som er tilgjengelig – progressive plater, dikt, aviser, historiebøker, skriv om klassikerne slik at de blir tilgjengelige.

4. Uten konsekvent kamp mot borgerlige ideer og arbeidsstil vinner vi ikke framgang. Dette er viktigere enn noen gang!

5. Politikken må bli satt i høysetet i alle sammenhenger – praktisisme kan få katastrofale følger!

GJØR SUF(m-l) til en kommunistisk masseorganisasjon!

Bygg svær røde bastioner på hver eneste ungsomsskole!

Kamerat i SK.

RØD FEST –

seier i kampen mot renegater.

Vi har tidligere skrevet om hvordan vi avslørte og kasta ut Hovden-agenter fra laget. I denne artikkelen skal vi ta opp en viktig sak i arbeidet for å kvitte oss med renegatenes skadelige ideologi, og for å utbygge SUF(m-l) til å bli en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom.

Renegatenes ukameratslige stil hadde øvd en meget negativ innflytelse på medlemmer og venner. Politiske diskusjoner ble undertrykt og uenighet med den foræderske ledelsen ble slått hardt ned. Dette hadde ført til at den revolusjonære gløden var i ferd med å forsvinne, og mange venner av forbundet ble støtt vekk.

Vi ble enige om å arrangere en rød fest for medlemmer og venner av laget. Målet var å sveise oss bedre sammen gjennom kameratslig og politisk samvær.

Forberedelsene var viktige. Innholdet i festen ble diskutert i laget, og det ble nedsatt et festutvalg av medlemmer og sympatisører.

Gjennom grundige politiske diskusjoner ble festen til. Man fant ut at det var ulike former for høyreopportunisme det var viktig å bekjempe gjennom diskusjonene på festen. Sjøl om det hadde foregått kamper mot »venstre»-opportunist i laget, mente man at det var SF/NKP-ideer som var mest framtrædende hos sympatisørene. Hovedparolene for festen ble derfor »Fram for en væpna sosialistisk revolusjon» og »Slutt opp om SUF(m-l).

Folk kom tidlig sammen den dagen festen skulle være. Med revolusjonær glød begynte organiserte og uorganiserte arbeidet for å gjøre festen så bra som mulig; paroler ble malt og veggaviser ble skrevet. Så ble salen pynta med røde flagg, plakater, paroler og veggaviser mens en gjeng gikk igang med å lage og øve inn skuespill om SF/NKP. Da alt var i orden, begynte folk å strømme inn, og det var et stort flertall av uorganiserte, noe som vi ser på som en stor seier.

Vi begynte med politisk appell og gruppediskusjoner om væpna revolusjon og nødvendigheten av å organisere seg. Folk deltok ivrig i diskusjonen og fant ut at de sjøl hadde erfaringer å bidra med, ting de ville spørre om og få klarhet

Resultatet av gruppediskusjonene ble en stor forståelse av at revolusjonen er nødvendig og bare kan gjennomføres med våpen i hånd. Så ble det dans og kameratslig prat over ertesuppe og en halv pils til hver. Da kameratene og vennene som hadde jobba med skuespillet kom, ble det stille. På en svært naturtro måte var vi plutselig blitt tatt med på SF/NKPs valg møte. Revisjonistene ble grundig avslørt og alle fikk seg en god latter. En fin påminnelse var Maos ord om at dersom en går over ei bru og er så uheldig å falle i vannet, er det det samme hvilken side man faller uti på. Høyre-feil og venstre-feil får like alvorlige følger.

Festen førte oss et langt skritt forover og vi knytta mange folk til oss. Mange ble organisert i ungdomsforbundet – andre ble med i grunnsirkler og propagandalag. Storlaget retta også gjennom festen et slag mot den trotskistiske politikken som tidligere ble ført innad i laget, og den spleiset oss sammen.

Vi klarte på denne måten å nå framover på veien til å bli en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom. Vi oppfordrer andre også til å vise dristighet i arbeidet med å bygge ut SUF(m-l).

Storlag på Østlandet.

KOMMUNISTISK FEST I OSLO Et ledd i omdanninga av forbundet.

SUF(m-l) i Oslo og Akershus arrangerte i slutten av januar en åpen nyttårsfest. Nærmere 1000 ungdommer var denne kvelden samla under forbundets røde fane. Festen var en viktig begivenhet – et viktig eksempel på hvordan vi kan sette ut i livet den linja 2. Kongress staket opp: Gjør SUF(m-l) til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdommen. Vi mener derfor at kamerater i hele forbundet bør få del i erfaringene vi høstet med festen.

Målet var å samle ungdom til en hyggelig fest med et skikkelig politisk innhold og gjennom dette trekke nye deler av ungdomsmassene til forbundet. Fra første minutt var det klart hva man var kommet til. Salen var pyntet til

kommunistisk fest: røde faner vaiet overalt, store transparenter med paroler: »Leve marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning», »Fram for et sosialistisk Norge», og »Fram for en væpna sosialistisk revolusjon» lyste opp. Ved stands der folk kunne få kjøpt materiell og tegne seg på grunn-sirkel, var det store fargerike plakater som oppfordret folk til å slutte opp om SUF(m-l) og til å studere marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. De mange veggavisene som var satt opp gikk grundigere inn på viktige spørsmål for ungdommen i dag. Her ble forbundets syn på stoffmisbruk, anarkisme, revisjonisme og reformisme, utviklinga av forbundet til en masseorganisasjon og ungdommens rolle i

RAPORT FRA KAMPEN

kampen mot EEC og i arbeidet for en sosialistisk revolusjon tatt opp. Rundt veggavisene var det stadig diskusjoner der forbundets politikk ble tatt opp enda grundigere, og hvor venner og sympatisører livlig la fram sitt syn.

Den første viktige erfaringa fra festen er at det var nødvendig å legge stor vekt på utsmykningen av salen. Grundige politiske diskusjoner og planlegging av dette førte til et vellykket resultat. Rammen om festen gjorde at diskusjoner ble startet og at folk fikk en styrket revolusjonær glød. Etter allsang av en del progressive viser og en kort politisk appell som tok opp SUF(m-l)s oppgaver for å vinne ungdommen for sosialismen, framførte en del kamerater et teaterstykke om utviklingen av forbundet fra fiftistida i midten av 60-åra og fram til kampene med Hovden-klikken i dag. Styrket var laget og innøvd i løpet av ca. 3 uker og det politiske nivået i stykket var høyt. På en lettfattelig og morsom måte viste kameratene hvordan feilaktige ideer tjener kapitalen. Kapitalistene i stykket smilte og snakket om prektig ungdom så lenge de bare kjørte linja med fred og ikkevold, men ble redde og tydde til hardere midler da forbundet utviklet seg i riktig retning. SF-ledernes rolle som kapitalens lakeier, og deres råtne spill rett før og etter brukket mellom SF og forbundet var kanskje det som gjorde størst lykke. Her lød gamle sanger fra denne tida både fra scenen og salen. Siste del av stykket var et hardt slag mot Hovden-klikken. Enkelte venner av bevegelsen har sett på motsigelsene mellom ml-bevegelsen og Hovden-klikken som enkelte uenigheter». Vi tror at disse kameratene etter å ha sett stykket skjønner at det er riktig som det står om Hovden i en av sangene i teaterstykket »...en råtten streikebryter, en renegat av rang».

en av sangene i teaterstykket »...en råtten streikebryter, en renegat av rang.»

Teatergruppa kom også seinere på kvelden. Denne gangen var det nødvendigheten av å organisere seg og kampen mot stoffmisbruk og anarkisme som ble tatt opp. Mange av våre egne feilaktige ideer når det gjelder rekruttering, som hindrer oss i å utvikle forbundet til en masseorganisasjon blei og tatt opp. Vi setter for strenge krav til nye medlemmer, tar ikke diskusjoner med sympatisører om medlemskap o.l. En kamerat sa dette etter sketsjen: »Nå skjønner jeg hvor sekteriske vi har vært. På neste lagsmøte må vi ta opp i laget de tre ungdomsskoleelevene som vi mente måtte vente med å bli medlemmer en stund enda de solgte masse RG og støttet oss i nesten alt». Teatergruppa viste at det går an å lage bra teater med enkle midler dersom en setter politikken foran!

Festen viste også at kommunistene går i spissen når det gjelder å framelske og utvikle den progressive visesangen. I løpet av en time med visesang der det ble sunget viser om EEC, mot USA-imperialismen i Vietnam, LO/NAF-samarbeidet og om folkets daglige kamper, fikk vi et virkelig bevis for at det vokser og gror blant progressive visesangere.

Avslutningen på festen var virkelig en kommunistisk fest verdig. Salen ble ryddet for stoler og 700–800 ungdommer danset så svetten rant til gamle og nye rocke-låter. Folk som hadde kommet på festen med forestillinger om at ml-ere bare satt alvorlige på møter, fikk dette grundig rensket ut, for maken til dansing ser en ikke hver dag! Følgende replikk kom fra en sympatisør: »Fy faen som han Sigurd Allern danser. Han kan mer enn å snakke politikk».

Kamerater, festen var en seier for forbundet, en seier for ei riktig linje i utviklinga av ungdomsforbundet! Lær av dette! Lag fester med et riktig politisk innhold! Bygg det kommunistiske ungdomsforbundet dristig ut!

Kamerat i FS/O/A

KOMMENTAR FRA RED.

— Vi er enige i at kamerater andre steder bør lære av dette eksemplet. Vi trur ikke at eksemplet er enestående, men at andre lag har erfaringer fra levende kommunistisk mobilisering av ungdommen. Skriv til BV!!

— Vi mener at denne festen hadde en viktig funksjon som en brei sjølkritikk overfor massene på ulike former for sekterisme. Det er ok å nevne kommentaren om kamerat Sigurd, men vi trur det viktige er at den viser at festen har endra og vil endre folks syn på ml-erne som livsfjerne møtekommunister, og styrke våre røtter i massene på kort og på lang sikt.

— Forberedelsene til festen er viktig. Politisk diskusjon i organisasjonen på linja for utvikling av kontakter til breie deler av ungdommen. Deretter organisatorisk sikring av politikken gjennom å fordele ansvaret for de ulike oppgavene til p-lag, deler av p-lag osv. En vellykka sak med et

formelt preg krever grundige forberedelser. Vi må sikre at det blir diskusjoner på veggavisene, vi må sikre at folk som vil diskutere med teatergruppa får gjort det, vi må sikre at det blir skikkelig allsang. Dette krever grundige forberedelser som setter ml-erne i stand til å spille en virkelig ledende rolle.

— Hovedhensikten med festen er ikke først og fremst å gi ungdommen en fest og anledning til å slappe av og more seg, men å kjøre ut politikken vår på en måte som mobiliserer ungdommen og gir store deler av dem mulighet til å gripe de kommunistiske ideene.

— Det er viktig å laga etterpå summerer opp festen med sine sympatisører og bruker den i sitt arbeid lokalt. Lag i Oslo og andre steder med liknende erfaringer oppfordres til å sende oss oppsummeringer av hvordan festen har drevet arbeidet framover.

BV-red

JESUS CHRISTIANSEN SUPERSTAR – OPIUM FOR FOLKET!

Innledning til debatt om Jesus Christus Superstar

Religion som opium for folket.

I sine desperate forsøk på å kue folket, har herskerklassen alltid brukt religion som et viktig middel. Kirken i samarbeid med staten har i århundrer brukt religionen til å holde de arbeidende masser nede i passivitet og uvitenhet om sin stilling og sine muligheter som organisert xkraft.

Men kirken har i de siste tiår blitt avslørt av folket som støttespillere for storborgerskapet. (To verdenskriger). Spesielt gjelder for ungdomsmassene at de har tatt avstand fra kirken. For borgerskapet betyr dette at de har mistet et av sine redskaper til å påvirke ungdommen ideologisk/politisk, de har også mistet et redskap til å *organisere* ungdommen. Dette tapet er det »småprestene» har prøvd å rette på gjennom diskusjoner om kirken og ungdommen, ved å opprette falske ungdomsklubber osv. Men de har hatt lite hell med seg i din propaganda for kirken.

Selv om vi kan oppsummere at kirken er avslørt av ungdomsmassene, betyr ikke dette at ungdommen har tatt et konsekvent oppgjør med religion i alle former. I stedet for å bli kjempende materialister vendte mange ungdommer seg til religioner av asiatisk type. Sammen med all mystikk i disse retningene ble mange ungdommer dratt inn i selvopptatt passivitet. Dette gikk sammen med ideologi om individuell frigjøring gjennom meditering ofte kombinert med hasj som middel til fordypelse.

I motsetning til småborgerlige prester grep storborgerskapet raskt det ideologiske grunnlaget til denne retningen. De var fornøyd med passiviteten og den nye markedsmulighet hippiebevegelsen som massebevegelse utvikla seg til å bli.

Hippiekulturen på retur.

Situasjonen i dag er at hippiekulturen blir gjennomskua og latterliggjort av stadig flere. Mange ungdommer for hippiemiljø tar i dag avstand fra hasj. I Danmark har f. eks. slumstormbevegelsen tatt tiltak for å nedkjempe harde stoffer. Men at hippiebevegelsen ikke lenger er noen massebevegelse er det ikke bare vi som ser. Det er akkurat i denne sammenheng at en rockeopera heter Jesus Christus Superstar. Denne forestillingen forsøker å legge grunnlaget for en reaksjonær massebevegelse blant ungdommen med utgangspunkt i at Jesus var en fyr som sto for forsoning mot undertrykkelse og som oppfordra folk til å tenke mer på det neste livet. Det er viktig å understreke at denne reaksjonære bevegelsen også retter seg mot progressive kristne i USA og her hjemme som har gått med i antiimperialistisk- og interessekampanje. Dette framstøtet fra kapitalens side bygger på tendenser hos ungdommen i USA. Allerede for flere år siden ble det dannet Jesusgrupper med utspring i hippie-miljø. Sann som i dag var også dette folk som reagerte på hasj-ideologien. Men det er akkurat nå når hovedtendensen blant ungdommen er oppgjøret med hippiekulturen at monopolkapitalen satser på disse tendensene og forsøker å få masseoppslutning. Et annet viktig trekk er at mens borgerskapet var tilbakeholdende overfor hasj-kulturen, gir de nå denne nye tendensen all sin økonomiske, politiske og organisatoriske støtte. Et eksempel: På premieren rundt om alle hovedsteder har statsråder, erkebiskoper og kapitalens representanter møtt mannjevt opp. Nixon, paven og andre innbitte reaksjonære har også gitt stykket sin politiske støtte i pressa og T V. Borgerskapet satser denne gangen mye mer og dessuten mer planmessig på spørsmålet om å skape en virkelig massebevegelse blant ungdommen.

DISKUSJON OG INNLEGG

De forskjellige uttrykka for den reaksjonære Jesus-bevegelsen.

Den mest ekstreme greina er organisasjonen Children of God. Den er relativt liten. Den består av frelste narkotikavrak (ifølge utsagn). De er puritanske bibeldyrkere som er organisert som tiggende misjonærer. Noen tall anslår dem til å utgjøre 3000 verden over. De danner Jesus-kollektiv med streng disiplin og med jentene som noen mindreverdige hushjelpere (Bibels syn på kvinnens plass). De har allerede besøkt Norge og har til hensikt å opprette en organisert avlegger her. PR-kampanje for den reaksjonære Jesus jfr. Vårt Land 17/7-71: »Dette er noe annet enn rasende horder som masjerer under svarte knyttenever og knuser hundrevis av vinduer i kamp for »freden» og ... Gud har svaret på disiplinproblemer og dårlige nerver, gonore og narkomani – **SLIPP JESUS TIL: HAN VET VEIEN OGSÅ FOR NORSK UNGDOM**». Monopolkapitalister i USA har gitt bidrag til denne bevegelsen. Vi har også mistanke til at CIA yter litt i kassa.

Hovedgreina av Jesus-bevegelsen er de såkalte Jesus-freaks. Denne greina har langt større masseappell. Den er også langt farligere fordi den er ikledd en rekke revolusjonære fraser og paroler. Deres religiøse paroler er løsrevet fra Bibelen og går mer i retning av å leve som disiplene i Jesus-kollektiv. De har paroler av typen »elsk din neste og vær sakmodig». De legger vekt på de indre religiøse opplevelser som ofte serveres blanda med rock og beat. Mange av disse folka har tatt avstand fra hasj og narkotika. For dem er Gud en bedre vei til indre frelse. Også denne bevegelsen har sitt utspring i hippiemiljø. Av de to bevegelsene er det klart at det er den siste borgerskapet har til hensikt å gjøre til en massebevegelse for ungdommen. Det er også denne retningen som rockeoperaen satser på å legge grunnlaget for.

Forestillingen »Jesus Christ Superstar».

I denne forestillingen forsøker imperisario-kapitalen å markedsføre Jesus-historien innhylla i rock og beat. Musikken som er laget til forestillingen er heller ikke så dårlig som rock betraktet. Det er en del nye låter, men en god del er også gammel Bach og annen klassisk musikk som et sprita opp. Hele forestillingen går ut på å framstille Jesus som et vanlig menneske, med problemer, tvil som vanlig ungdom

har. F. eks. framstilles han i stykket som han var temmelig varm på Maria Magdalane. Det eneste som skiller han ut fra andre mennesker er at han skal henges på korset og at han er klar over dette. Dette plager ham mye og stykket bygger opp under akkurat denne myten om at Jesus påtok seg lidelsen fordi han forsto at Gud gir styrke til alle som ber. Ellers er stykket fri for alle moralske plikter det medfører å være kristen. Det er ok å være kristen for da er det mye lettere å klare problemer i denne verden. For der er likevel problemer som ikke kan gjøres noe med. På den tida Jesus levde var Jødeland undertrykt av Roma. Massene som sluttet opp om Jesus er vanlig bønder og fiskere som ønsker å sloss mot imperialismen. Men til dem sier Jesus at hans rike er ikke av denne jord. Derfor tar han avstand fra massenes krav om opprør. Ellers er det lagt inn en rekke omskrivninger av både Judas og en rekke andre personer for å gjøre hele operaen mer salgbar.

Taktikken med å få lagd xen massebevegelse av reaksjonær type.

Ser vi på opprinnelsen til dette stykket er det klart at det ikke er Nixon som har laget dette i samarbeid med paven. Da hadde det ikke blitt akkurat slik. Problemet for det reaksjonære borgerskapet er blant annet at de ikke får oppslutning om »sin kultur». Desto mer nødvendig et det derfor for alle reaksjonære å utnytte saker som kan skape massebevegelse til sin egen fordel. Derfor støtter Nixon og våre hjemlige reaksjonære opp om at Jesus-bevegelsen skal få grobunn her.

Når det gjelder impresariokapitalen så setter ikke denne råtnen delen av borgerskapet opp Jesus Christ Superstar fordi de oppfatter seg som forkjempere for reaksjonær kultur. I hovedsak gjør de det for å tjene sine penger på å utnytte ungdommen gjennom stive priser. Men nettopp fordi borgerskapet utgjør den klasse med felles interesser er den internasjonale impresariokapitalen interessert i å vise nettopp dette stykket fordi de er sikret gratis reklame i alle lands borgerlige presse. Hvis denne operaen blir satt opp i Norge kommer V G, Aftenposten, Vårt Land osv. og radio og T V til å skape en Jesus-diskusjon som gjør det mulig å tjene store penger på forestillingen. Derfor er nettopp selve forestillingen springbrettet for borgerskapet i Norge for å skape en grobunn for Jesus-bevegelsen her hjemme. Derfor er det også avgjørende for oss å stille oss i spissen for å hindre dette råtnen utkjøret fra borgerskapets side.

REIS EN LEVENDE PIONERBEVEGELSE !

Omdanninga til en virkelig masseorganisasjon for den kommunistiske ungdommen har mange sider. Å reise en pionerbevegelse på et proletarisk grunnlag er en viktig oppgave å løse i denne fasen. SUF(m-l) bør ta på seg denne oppgaven, og vi bør begynne å danne grunnorganisasjoner nå. Hvorfor? Lenin sier at »seieren er med den som har ungdommen på sin side». Det ville kanskje være ukorrekt å omskrive sitatet til »seieren er med den som har 'barndommen' på sin side», men vi må se spørsmålet om å tilføre ungene den proletære verdensanskuelsen i denne synsvinkelen. Vi må kunne si at noe av vårt grunnlag for

kampen om ungdommen må legges i »barndommen». (Når jeg her snakker om »unger» og »barn», snakker jeg om de mellom 7/8 og 12/13 år, dvs. at de eldste av dem er unge ungdommer.)

Formann Mao sier at »For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeidet på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen». Ungene er også en del av folket. Propagandaen overfor dem fra borgerskapet er beinhard. Jeg mener at det er helt tydelig at arbeidet med

DISKUSJON OG INNLEGG

pionerer (eller yngre unger for den saks skyld) er et politisk spørsmål. Det er et spørsmål om å gi ungene borgerlig eller proletær ideologi. Det er et spørsmål om klassekamp – et spørsmål om hvem som former ungene.

»Når alt kommer til alt, er spørsmålet om å lære opp etterfølgere for proletariatets revolusjonære sak et spørsmål om det vil eller ikke vil finnes folk som kan føre den marxist-leninistiske revolusjonære sak videre, . . .» (Mao)

Hvorfor og hvordan vi bygger en pionerbevegelse?

1. Vi må ta opp kampen mot borgerlig ideologi over alt hvor den finnes. Kampen om ungene er beinhard. Borgerskapets verdensanskuelse blir podet inn i ungene allerede fra fødselen av. Fra ungene kan oppfatte noe som helst blir de borgerlige ideene tilført dem gjennom vaner som legger grunnlag for individualismen, konkurransejag, kjønnsrolleideer osv. Ungene møter den borgerlige verdensanskuelsen i barnelitteraturen, i familien, på skolen osv. Jeg mener det er en viktig oppgave for oss å vise den borgerlige indoktrineringa, og ta opp kampen mot den reaksjonære ideologien på et felt hvor borgerskapet har hatt monopol, hvor de har lang erfaring, hvor de aldri har møtt organisert motstand. Vi må utvikle ei korrekt linje for dette arbeidet og konsolidere oss på denne for å kunne møte borgerskapets hets og ideer om »barnesinnets ukrenkelighet».

2. Vi må se spørsmålet om kampen mot de borgerlige ideene på dette området som en måte å tjene folket på. Borgerskapets ideer om unger fører til en systematisk indoktrinering og undertrykking av ungene. Ved å tilføre ungene den proletariske verdensanskuelsen ut fra deres eget nivå, kan vi gi ungene det våpnet de trenger for å verge seg mot undertrykkinga og ta kampen opp mot den.

Enkelte kamerater hevder at unger må få lov til å utvikle seg fritt. M. a. o. de må ikke indoktrineres, de må få velge sjøl. Hvis vi ser på den ideologien som monopolkapitalen systematisk fyller ungene med, mener jeg slike argumenter faller av seg sjøl. Vi må bekjempe borgerlig indoktrinering gjennom å lære ungene proletære ideer. Andre kamerater hevder at ungene skjønner ikke politikk, de kan ikke ta klassestandpunkt. Hvis de her mener at unger ikke skjønner det som skjer på våre møter, ikke skjønner lange foredrag om EEC eller polemikken mot Hovden-klikken, da har de sannsynligvis rett. Men dersom de mener at det er umulig å tilføre ungene de sentrale elementene i den proletære verdensanskuelsen, da tar de feil.

3. Hva sier våre egne erfaringer oss på dette området? De sier at unger kan ta klassestandpunkt, de kan skjønne politiske spørsmål. Våre egne erfaringer sier at det er viktig å ikke undervurdere ungene. På Østlandsleiren på Tromøya fikk pionerene se den kinesiske filmen »Krig i tunneler». Etterpå diskuterte ungene filmen og fant ut at de skulle gjøre som de kinesiske motstandskjemperne – grave tunneler i bakken. Pionerene på leiren lekte at de forberedte forsvaret av en av brigadene på leiren mot imperialistenes angrep.

De første dagene på leiren hadde pionerlederne en passiv stil i arbeidet. De snakket og ungene skulle høre på. Men da sa ungene at dette ville de ikke være med på lenger – de ville demonstrere og laga sitt eget demonstrasjonstog.

De ville forberede seg, trene, slik at de kunne lage demonstrasjonstog når de kom hjem. De måtte forberede seg slik at de kunne vise kameratene sine hjemme hvordan dette skulle gjøres. Disse eksemplene viser det de aller fleste som har noen erfaringer med unger veit – ungene kan lære og de skjønner verdien av solidaritet, kameratskap, kollektiv stil i arbeidet, og de skjønner riktigheten av Formann Maos

ord om at det er rettferdig å gjøre opprør. Det hele er et spørsmål om ungenes særpreg som en del av folket. Vi må huske hvem vi henvender oss til, og framstille politikken konkret og levende, i en form som ungene kan forstå og delta i, og huske på at *leik* er ungenes form for kampen for produksjonen, det er gjennom leiken de lærer.

Ett eksempel er hvordan albanerne i sin pionerbevegelse framstiller partihistoria. De setter ikke ungene i en ring rundt seg og begynner å lese høyt. Nei, sjølsagt ikke. De konkretiserer historia ved f. eks. å besøke steder i nabolaget som er knytta til hendelser i frigjøringskampen, de besøker gamle partisaner som forteller om sine opplevelser, de synger partisansanger, de lager egne dikt om partiet, om partisanene, om kampen osv. Ungene griper ting på »et lavere abstraksjonsnivå». Derfor må tingene gjøres konkret og levende, gjennom *leik*, gjennom musikk, teater, lagsaviser, plakater, filmer, turer osv. Men heller ikke ungene skal trekkes ut av sitt daglige miljø. Ungene skjønner at det er rettferdig å gjøre opprør. Denne forståelsen må knyttes til ei kamplinje i de spørsmålene ungene til daglig møter – på skolen, i speideren, i idrettsklubber, i junior- og ungdoms-klubber, osv.

4. Ut fra vårt syn på ungene som sjølstendige politiske individer, er det nødvendig å huske at ungene må delta i *oppbygginga* av pionergrupper og sjølsagt velge ledelsen av gruppa. Vi må studere og gripe hva masselinja betyr spesielt overfor »barnemassene».

5. Vi må også se reisinga av en levende pionerbevegelse som en del av rekrutteringa til Ungdomsforbundet og bevegelsen forøvrig. Jo raskere vi får anledning til å tilføre ungene riktige ideer, jo mindre sjanse er det for at de seinere vil kunne føres bak lyset av monopolkapitalen og mobiliseres mot kommunismen. Det samme gjelder også ungenes foreldre. En levende pionerbevegelse trur jeg forutsetter sterke bånd til pionerenes foreldre.

6. Vi må ikke undervurdere den strategiske betydningen av å *organisere* ungene. Erfaringer fra andre land viser at ungene kan spille en viktig rolle i den revolusjonære kampen – også i samband med den væpna kampen. De albanske kameratene forteller om unger som kurerer, om unger som malte slagord for partiet og ungdomsforbundet og om unger som spredte propagit illegalt. Liknende erfaringer kan vi hente fra Kina, Palestina nå, delvis fra Nord-Irland nå og vel også i en viss grad fra Norge under krigen. . .

7. Hva skal vi gjøre nå?

Jeg mener at alle *størlag* bør sette seg som oppgave å diskutere det politiske grunnlaget for en pionerbevegelse, og sin mulighet til å organisere og lede ei pionergruppe. Det er

PIONERGRUPPE.

Nå har det vært pionergruppe 2 år, på sommerleiren. Men nå en last her i Oslo, Bærum området.

Jeg synes det er viktig å få starte en i Oslo omkretst.

Det er jøvli vikt for oss unge også få diskutere politikk. Særlig nå som vi kjemper mot EEC og NOKNERTE - prøver.

Nå skal det bli startet en pionergruppe. Selv om ingen andre gjør det.

Så gjør JEG det sjøf.

MITT ORK ER: START PIONERGRUPPE NÅ!
12 ÅR

viktig å konsolidere organisasjonen på ei riktig linje, slik at vi kan møte borgerskapets hets og angrep til å utbygge pionerbevegelsen. Mange steder er det mulig øyeblikkelig å organisere ei gruppe av unger som har vært på sommerleir, som er spesielt interessert i politikk osv. og jobbe med disse for å utvikle konkrete metoder for arbeidet.

Allerede fra første stund er det viktig at vi driver propaganda overfor foreldrene. Vi må fortelle dem hvilket grunnlag vi jobber på, hva vi akter å gjøre osv. og om mulig forsøke å organisere støtte/foreldrelag osv. Det viktigste er i

første omgang å opprette kontakten med foreldrene.

Ungdomsforbundet står her overfor en stor og viktig oppgave. Derfor må alle kamerater føle ansvar overfor utviklinga og organiseringa av »barnemassene».

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

REIS EN KJEMPENDE PIONERBEVEGELSE!

Kamerat i SKAU

DISKUSJON OG INNLEGG

Forbundets presse skal være et våpen som bringer kommunistiske ideer til massene, som avslører feilaktige linjer og tar opp kamp mot reformistiske og revisjonistiske ideer. Dette betyr at propagandaen må stille motsigelser i folket skarpt, og forsøke å løse dem, den må avsløre fienden og bidra til å utløse kamp mot fienden.

RØDE GARDE har ikke klart å fylle denne oppgaven. Dette har også vist seg ved at bladets opplagstall har stagnert i en tid da ungdomsforbundet har vært ledende i store massekamper rundt om i landet.

Den gangen Ungsosialisten begynte å komme ut regelmessig, var den et inadretta organ, som hadde sin viktigste oppgave i å avsløre reformismen og revisjonismen i SF, og utvikle forbundets medlemmer i marxist-leninistisk retning. Ungsosialisten ble et sterkt våpen i denne kampen, den hadde levende og avslørende artikler som skar gjennom feilaktige linjer både krasst og konkret.

Seinere har Ungsosialisten og nå Røde Garde fått eksterne oppgaver. Dens evne til å avsløre reformismen og fremme de riktige linjer som bladet viste i den inadretta kampen, har bladet ikke klart å få med seg til de eksterne oppgavene det nå har. Bladet har i høst vært preget av allmenne artikler som har oppfordret massene til organisering og kamp. Ved siden av det har det vært mye »rapporter fra kampen», artikler som ikke har analysert kampene noe særlig eller framhevet erfaringer som burde nyttes andre steder. Bladet har blitt kjedelig å lese, vi har ikke klart å lage masseagitasjon.

Den ideologiske basisen for feila finner vi dels i høyretendenser som spesielt har gitt seg utslag i økonomisme. De økonomiske kravene har blitt reist uten at de har blitt satt i noe politisk perspektiv. Rapportene fra de økonomiske kampene har vært tannløse og fortellende, ikke skarpt,

avslørende og mobiliserende.

Vi har også manglet en ml-profil overfor reformisme og revisjonisme. For folk som er lite kjent med linja vår, har Røde Garde ikke klart å forklare den på en måte som gjør at folk kan se at dette er den riktige linje, det er de revolusjonære som har rett.

En kan også se en ansvarsløs og arrogant holdning overfor leserne fra redaksjonens side. Det har ikke vært lagt nok arbeid i å skrive konkrete og interessante artikler, det har vært gjort dårlige undersøkelser og studier. I stedet har det blitt hamret løs på allmenne paroler, artikler har ikke båret preg av å være gjennomarbeidet av folk som har satt seg grundig inn i spørsmålene. Derfor har mye av stoffet blitt uaktuelt i det øyeblikk det ble solgt, det har ikke blitt et blad alle gledet seg til når neste nummer kom.

Dette har også en annen side, folk i forbundet har vært for lite flinke til å gi ideer og opplysninger til redaksjonen, utover å skrive hvis det har vært en streik eller en demonstrasjon.

En merker en tendens til å si at det og det ikke er »vårt bord», det kollektive ansvaret for forbundets presse må vi utvikle. Dette peker også på et nødvendig tiltak, vi må få kritikk og kommentarer til bladene. Slik det er nå, er kontakten mellom redaksjonen og de som selger og leser bladet så dårlig, at vi ikke en gang får inn skikkelige bestillinger på bladet.

For redaksjonen har vi kommet fram til at det blir viktig å konsentrere oss om å korrigere disse høyretendensene. Vi må også gå mer ut til primærkildene, skrive mer konkret og avslørende. Det er også nødvendig at Sentralkomiteens linjer og drøftelser blir brakt ut til massene på en langt bedre måte enn det Røde Garde hittil har klart.

RG-red.

Kommentar fra BV-red.:

Vi synes artikkelen fra kameraten i RG-redaksjonen er ensidig. Forfatteren tar ikke med RGs positive side. Særlig er det galt ikke å nevne at RG er blitt bedre i det siste, med skikkelige erfaringer fra kampen og linjer framover.

Vi oppfordrer kamerater over hele landet til å sende inn innlegg om RG, som peker både på negative og positive ting, slik at RG-redaksjonen kan få god hjelp til å utvikle bra sider og rette på feila sine.

FRA MLG's TJEN FOLKET

KAMERATER, LES RØDE FANE, ORGAN FOR MLF

Røde Fane nr. 1/72 er kommet. Sammen med EKE nr. 4 gir bladet viktige informasjon om kampen mot Hovden-opportunismen. Sitatet nedenfor er hentet fra Røde Fanes leder AVSLØR HOVDEN-GRUPPAS ANTI-KOMMUNISTISKE POLITIKK:

»Etter hvert som motsigelsene skjerpet seg i MLF, tok Hovden-gruppa i bruk stadig mer fiendtlige (bandittaktige) metoder for å trumfe gjennom sin linje mot flertallets vilje.

De saboterte landsmøtevedtaket om retningslinjer for kampen mot EEC og Dyrtdid og suspenderte en kamerat som tok opp kampen mot dette og spredde vill hets mot ledelsen i MLG og SUF(m-l). Det groveste eksemplet er imidlertid Hovden-gruppas hatske angrep på Streikestøttekomiteen i borgerpressa, der de i praksis sto fram som streikebrytere.

Fordi dette ikke bare er et angrep mot kommunister, men også mot andre progressive (f. eks. de streikende arbeiderne ved Austad og de som støttet dem), er det klart at MLF måtte kvitte seg med slike elementer.

Dette nummeret av Røde Fane er følgelig et ledd i arbeidet for å avsløre og bekjempe Kjell Hovden og hans linje for ml-bevegelsen og hele folket. Dette gjør vi nå i hovedsak ved å bringe dokumenter fra MLF's landsmøte i sommer, og det ekstraordinære landsmøtet nå i høst.

Men betyr det at vi er kvitt Hovden-gruppa og alt det den sto for? Er det slik at de feilaktige ideene er begrenset til mindretallet i MLF?

Dersom vi tror noe slikt, glemmer vi at ett deler seg i to i oss sjøl, at vi ikke er født røde, men at også de feilaktige ideene finnes hos oss.

Det er derfor en kamp som gjelder oss alle, ingen kan unndra seg ansvaret. I siste instans er det et spørsmål om vi skal tjene arbeiderklassen eller monopolkapitalens interesser.»

KAMERATER! LES ENHET-KRITIKK-ENHET, FELLESBULLETIN FOR ML-BEVEGELSEN

EKE nr. 4 er kommet. Sitatet nedenfor er hentet fra

bulletinens leder DISKUSJONEN FORTSETTER.

»Det at Kjell Hovden nå er ekskludert av ml-bevegelsen betyr ikke at alle de ideene han forsvarte har forsvunnet med ham. For oss er det kampen mot Hovden-ideer som er nær beslektet med disse, som er viktig. Vi er ennå ikke kvitt slike ideer, og vi må raskt bli kvitt dem skal vi kjempe seierrikt mot EEC og bygge partiet raskt. Men vi må ikke nøye oss med å avvise disse feilaktige linjene, vi må i praksis vise at vi ser forskjell på riktig og feilaktig linje. Det at vi kan føre an i oppsvinget i EEC-kampen og raskt trekke til oss progressive i studiesirkler og propagandalag er et godt bevis på at vi har distansert oss fra Kjell Hovden.»

SLÅ TILBAKE HOVDEN-GRUPPAS ANGREP PÅ ML-BEVEGELSEN

Hovden-gruppa har gitt ut nr. 6 av sitt organ. I dette forsøker de å forfalske hendingene omkring bruddet i MLF og MLF's ekstraordinære landsmøte. De sverter MLF og SUF(m-l) og kaller dem borgerskapets agenter etc. De tar til og med inn innlegg fra en person som nylig er blitt ekskludert av SUF(m-l) fordi han var agent for Baude. Denne agenten får ture fram med påstander om at SUF(m-l)'s ledelse er anti-marxister, trotskister og til og med narkotikavrak. Vi har et godt norsk ordtak for slikt: På hans venner kan du vite hvem han er.

Hovden og redaksjonen i »Røde» Fane lar en Baude-agent fabrikere de villeste angrep på ml-bevegelsen, og de hjelper han med å publisere det. Likevel forlanger de å bli tatt alvorlig når de kaller seg marxist-leninister!

MLF kommer til å vie Røde Fane nr. 2 helt til disse angrepene fra Hovden og co. Røde Fane nr. 2 vil gjengi alle angrepene fra Hovden-gruppa uavkorta, og ml-bevegelsens svar på disse angrepene. Vi oppfordrer alle kamerater til å skaffe seg dette nummeret av Røde Fane og følge med i polemikken mot Hovden-gruppa. Ta særlig alvorlig på oppgaven med å propagandere for dette overfor kamerater som nylig har kommet til bevegelsen. Altså: Kjøp Røde Fane! Støtt ikke Hovden-gruppa økonomisk ved å kjøpe deres organ.

Red.

L
E
S

E
K
E
!

ENHET-KRITIKK-ENHET

NR 4

FELLESBULLETIN FOR ML-BEVEGELSEN

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen »enhet, kritikk, enhet». Å gå nær mere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket. Mao Tse-tung

Pris kr. 2,-

KLASSIKERNE

STALIN OM HØYREFAREN OG HØYREAVVIKET

Når Stalin tar for seg høyreopportunismen, skiller han mellom det enkelte *høyreavviket* og *høyrefaren* innenfor partiet. Ved vurderingen av ML-bevegelsens kamper mot høyreopportunismen i dens ulike former, ved vurderingen av hovedmotsigelsen i SUF(m-l) i den nåværende situasjonen, kan vi trekke viktige lærdommer av Stalins analyse. Sentrale elementer fra denne analysen er gjengitt nedenfor:

1. STUD.
2. ERF. OMP. L. S.

3. PL. S. M. L.

4. EEC-OPPLEGG.

W

Om høyrefaren

Også de kameratene har urett som ved behandlingen av problemene i forbindelse med høyreavviket, legger hovedvekten på spørsmålet om de personene som representerer høyreavviket. Vis oss de forsoningsvennlige eller høyrefolkene, sier de, nevnt personene for oss, så skal vi gjøre opp med dem. Dette er en gal problemstilling. Personer spiller naturligvis en viss rolle. Men saken gjelder ikke her personene, men de omstendigheter, de forhold som aler opp høyrefaren i partiet. En kan fjerne personene, men det betyr ikke dermed at vi har utryddet høyrefaren i partiet med roten.

(Om høyrefaren i SUKP(b). Leninismens problem.)

Om høyreavviket

Høyreavviket i kommunismen under kapitalismen består i en tendens, den tilbøyelighet som en del kommunister viser, til å vike av fra marxismens revolusjonære linje og bevege seg i retning av sosialdemokratiet, en tilbøyelighet – som selv om den ikke har fått fast form og kanskje ennå ikke er

bevisst – likevel er et faktum. Når visse kretser blant kommunister benekter at det er hensiktsmessig å ha parolen «klasse mot klasse» i valgkampen (Frankrike), eller går mot selvstendige kandidater for det kommunistiske partiet (England), eller ikke vil stille spørsmålet om kampen mot «venstre»-sosialdemokratiet skarpt (Tyskland), osv., osv. – så betyr dette at det innenfor de kommunistiske partiene fins folk som søker å tilpasse kommunismen til sosialdemokratiet.

En seier for høyreavviket i de kommunistiske partiene i de kapitalistiske landene ville bety et ideologisk sammenbrudd for de kommunistiske partiene og en mektig styrking av sosialdemokratiet. Og hva vil det si at sosialdemokratiet blir uhørt styrket? Det innebærer at kapitalismen blir styrket, for sosialdemokratiet er kapitalismens viktigste støtte i arbeiderklassen.

En seier for høyreavviket i kommunistpartiene i de kapitalistiske landene ville altså bety en tilvekst til de vilkår som er nødvendige for å *opprettholde* kapitalismen.

(Samme sted.)

OM BOLSJEVIK

Kamerat! Bolsjevik er ditt blad! Vi må ikke se på BV som SKS organ for utkjør til medlemmene, men sjøl går inn for å styrke bladet

Har du erfaringer som er nyttige for hele bevegelsen, så send dem inn. Særlig gjelder dette arbeid vi har brakt lite stoff fra, f. eks. arbeidet i militæret, arbeidet i en lokal FB-komite, arbeid i live opp i Bolsjevik, send det til oss!

BV-red.